

ПЕРШОДРУКИ

**Іларіон
Свенціцький
Похоронні голосіння**

**Володимир
Гнатюк**

**Похоронні
звичаї й обряди**

Етнографічний збірник

**Харків
«Фоліо»
2018**

ГОЛОСІНЯ.

I. За дітьми малими.

1. Моя ти дитинко солодка, моя!

Кудаж ти йдеш від мене, кудаж?

Рибочко, лебідочко, верниж ти ся, верни.

(Етнограф. Збірн. XII, ст. 248).

2. Мояж ти дитинонько, моя потішенько! Яж тобою не натішилась, на тебе не надивилась! А чому до мене не обіжете ся, чому до мене не заговорите?

(Салаші коло Угнова).

3. Дитино моя солодка, моя рідна! Як я ся з тобов не набула, де я вже тебе буду виліти? Хто д' мвині прийде? Ой Господи, я си гадала, люди мают вескі, а я вже нікого не маю. Сестро моя рідна, потіш мою дитину там. Хто її там нагодусь, хто її зачеше? Парасочко моя рідна, до кого я прийду, з ким заговорю? Послужко моя добра, де я тебе вже стрічу? Верни ся, Парасочко, верни.

(Річка, Кос. пов. п-на Кис.).

4. Дитинко моє, галочко моє,

Яблучко моє, сахарнеє моє,

Откотило ся, отщенило ся ти од мене!

Метлин. 292 ст.

5. Ой дитино-ж наша! як ми будемо без тебе? Ти-ж бігало-щебетало, то спати нам не давало. Як ми забудем тебе — дитиночко наша, серце наше! — Ти ж уходиш від нас на віки і ни буде нас кому звати татом та мамою і ни буде нам ниякої радости.

(Мельниківці, Под. губ.).

6. Я тебе годувала, я тебе пильнувала,
А тепер не маю щірого слóва нї
[звїдки.
На щó ти менé покинув?
Діти мої!
С. Білоусівка, Гайс. пов., на Под.
- Я-ж на вас ни надивїла ся,
Не наслужїла ся.
Я вас покинула маненьких,
Ви лазите.
Хто ж мнї тепер лазити буде?
7. Діточки мої дрібненькі,
Я з вами не натїшила ся,
Я з вами не налюбовала ся.
Ви в мене як соловейки,
Як ангелїки.
Діти мої не догодованї,
С. Білоусівка, Гайс. пов. на Поділю.
- Діти мої недорослі!
Я вас не вигодувала,
Не дочекала ся в люди.
Люди дружать та тїшать ся,
Я ж вас випроважаю.
8. Мої ручечки, мої ножечки,
Моя головочко, мої кóсочки!
Не вже це тїї рученяточка,
Що до мене простягали ся?
А де ж ті оченяточка,
С. Сьомани, Виш. пов. на Поділю.
- Що ясенько всміхали ся?
Три роки (чи скільки) я на тебе
[дивила ся,
Тепер не дадут надивити ся.
9. Дитинко моя, щибитушко моя! І чого-ж ти на мене розгвївась?
На що-ж ти мене покинула? Чи я-ж тебе ни гудувала, чи я-ж тебе не
доглядала? А я-ж тебе гудувала, а я-ж тебе доглядала. Я-ж над тобою
ніченьки ни досипляла! Дитинко моя, голубко моя! чого ж ти собі ви-
брало таку хатку смугну та нивеселу! Ой, мамко моя, голубочко моя!
прийміт же до себе мою доню, прийміт — приголубте...
- С. Рачки, Браца пов. Под. губ.
10. Дитиночко моя, недогудованная, недоплеканная, хто тебе там
годувати буде? Хто тебе, манечко, доглядати буде, там пильнувати буде?
Дитинко моя, дитино — орличко-ж моя, чого ти полинула од мене, доцю
моя? Голубко моя, вірочко моя! Хто тебе доглядати буде? А як я буду
без тебе теперкі? А я ж ніченьки не спала, тільки доглядала тебе?
- Дитино моя болячая, чого ж ти пішла од мене? Чи я же не до-
глядала тебе, моя дитинко? Боже мій, Боже, у людей же то багачько
в дітей тай жиють, а у мене було одно, та і то Бог взяв!... Люди дітей
женять, замїж отдають, а я тільки в землю ховаю. Боже, Боже, чим я
тебе прогнївила, що ти в мене дітей забираєш?!.. Княгиньо моя, кня-
гиньо! де ж буду того зятя питати, що не бачу его?! Ой, дитино моя!
Ой возулько моя, чого тобі було вмерти треба?!

Чи я тебе не доглядала? Ой, дитинко моя, я не дала вітрові дуги на тебе, а все в подушках тебе тримала, таї не могла допильнувати тебе!.. Чого ж ти такої хати сумної забіг, сумної та невеселої? Туди, у хату, ні вітер не завіє, ні сонячко не загіє. Як же ти будеш ту землю тяжку тримати?.. Чого ж ти такий малесенький, та в землю ідеш? Тобі жити, та бути, а тебе Бог уже забрав!

Боже, Боже! на що воно тобі, коли воно не догудоване, воно не доплекане, не доросле?

Маню моя, Маню, подиви ся, на якій ти подушці лижеш в хаті тепленькі, а теперки в хату таку холодну ідеш? Хто ж тебе доглядати буде, моя доцю? Зозулько моя, голубко! Хто ж тебе, моя доцю, годувати буде, ой зозулько моя!

м. Мурафа, Под. губ.

11. Моє дитятко, моє миле! Я-ж думала, що діжду ся весілля твого, аж но я ховаю тебе! Ти-ж була моя слуга, ти-ж була моя вірна! Кого-ж я пошлю, де я найду тебе, моя дитино, моя рідная! Я-ж думала, що ти мене перше поховаш — аж мені прийшлось тебе ховать! Я-ж думала, що я буду на твоїм весіллі співати — аж мені прийшлось по тобі тужити! Моя дитино, моя рідная! Де-ж я тебе найду, де-ж я тебе шукать буду, де-ж я тебе буду виглядати — з котрої дороги зустрічати?

Пивск. пов. (Чубин. — Труды, IV, ст. 702).

12. Сінку мій (чи донько моя — як там вже зветь ся), голубчику мій, (-голубочка моя), хто ж тебе там буде глядіти?.. Ділі мої, бабі мої, приванайте ся до моєї дитиночки, бо там її вітер не завіє, і сонечко не загіє, і зозулька не буде кувати, і соловейко щебетати, і садочки процвігати!... Дитиночко моя, моє малесеньке, а хто ж тебе буде глядіти, а хто тебе буде колисати. Ти ж і невігядяне, і невіколпхане і таке маленьке!..

(Паволоч, Київ. губ.).

13. Дитятко моє, любе та миле!

Куда ж ти убвращє ся?..

Відкіля тебе визврати, відкіля тебе виглядати?

Чи ти в церкві іти меш,

Чи з дороги іхати меш?...

Чи тебе соловейки одщебетали,

Чи тебе зозуленьки одкували?

Яка твоя доріженька смутна да невесела!
 Яка твоя хаточка темна да невидная,
 Що ні дверичок, ні оконечка, ні праведного сонечка...
 Як яблочко од яблоньки одкотило ся,
 Так ти од мене, моє дитяточко, одрозинило ся.
 І відкіля ти іти меш,
 І яку вісточку нести меш, моя донечко (мій синочку)?
 Моя донечко, моя ягідочко,
 (Мій синочок, мій колосочок!)
 На що ж ти мене кидаєш?
 Хтож буде тебе доглядати тамечкі?
 І коли ж ти до мене у гості прийдеш?
 Колиж тебе дождать, колиж тебе сподівать?
 Прймай мене до себе,
 Пригортай мене до себе!
 Обирай мині містечко коло себе!
 Де тобі містечко найшло ся гарне,
 Що ти мене покинуло?
 І серце моє одирвало ся!
 Дитятко моє і голубятко моє!
 Колд я тебе побачу?
 Чи ти возулею прилетиш, чи соловейком?
 Чи ти нам перекажеш, чи письмо пришлеш,
 Щоб я почула, де ти будеш!
 Моє соколятко, моє голубятко!

Алтиновка, Кролев. пов. Черн. губ. (Етногр. обозр. кн. 38, № 21).

14. Мої діточки, мої голубятка! Мої діточки, мої ангеляточка! На що-ж ви мене покинули? На що-ж ви такі манісенькі одрізняєтесь од мене. Та ви-ж, мої діточки, на світі не жили, та ви-ж нічого не бачили. Ей, мої діточки, світ як рожевий цвіт, а ви покидаєте мене. Та хто-ж, мої діточки, буде мене доглядать, та хто-ж мене буде хлібом годувать? Мої діточки, мої голубятка! Та люди дождяють празника, та чужі діточки виходять та будуть гулять на празниках, а я, моя дитиночко, ходити му й шукати му — та не найду тебе.

Луб. пов. Полт. губ. (Милор. № 73).

II. За малою дочкою.

15. Ой, моя ти дитиночко, моє соколячко, мояж ти душейко! Відки я тя буду виглядатоїки, з котрое стороноїки? Колиж ти прийдеш до мене

в гостинійку? Ой, мож ти дитинійко, ой мож ти голубойко, ой мож ти потішейко! А деж я ся сподівала на тебе смертойки? Я казала, що я буду мати с тебе потішойку! Ой мож ти дитинійко! Ой колиж ти прийдеши до мене в гостинійку? Ой, м. ти д., ой м. ти голубойко — Ганусюнейку, ой моя ти дівойко, ой моя ти квіточко! Щож я буду бес тебе робитойки! Я не маю свої дитинійки, своєї Ганусюнейки! Щож ти будеш робитойки в тії халупойці? ой моя ти дитинійко, моя же ти голубойко, мож ти розмовойко! По чім же я тя буду пам'ятати, мож ти, Ганусюнейко?

Лавриків, Равськ. пов.

16. Моя дитинійко, моя ягідойко! хто тебе там буде доглядатойки, хто тебе там буде годуватойки? Чи ти не мало з ким житойки, чи ти не мало свої мамунейки? Моя послужейко, моя пастушейко! Я гадала, що ти мені будеш пастойки — а ти пішло в сирю землейку гнвтойки! Ой, моя дитинійко, деж твоя дружинійка? Моя дівойко, моя голубойко! а деж твої старостойки, деж твоє вісіляйко? Тамто ти ся не поминаєш ані волойків, ані коровойків, ані скринійки, ні перняйки! Тамто прийшла по тебе порадойка, тамто поїдиши до шлюбойку — під сирю землейку, під зелену муравойку! Щож ти там будеш робитойки — без мамунейки, без родинійки і без свого королейка?

(Лавриків, Равськ. пов.).

17. Донечко моя солодка, донечко моя любя! Я гадала, донечко, що я тебе віддам, а ти така молоденька у глинку йдеш! Синку мій, донечко, хто тобі талки водніці даст? Мамко моя рідненька, приголуб мою донечку, бо моя донечка там саменька будет. Мамко моя солодка, донечко моя любя. Кобис, мамко, була чемна мою донечку приголубити: бо моя донечка на тім світкү саменька будет. Я гадала, донечко, що я з тобов додержу. Я хоть, донечко, скляла, хоть сми те ударила, то ви мені, донечко, не відrekli.

(Криворівня).

18. Голосійка мами за дівчиною школяркою.

Йиййийий йи йи йий йий...
Катеринко моя дорога,
Кньигинечко моя пишненька —
Чого ти умерла,
Чого ти собі маленької хатки за-
Йий йий йий йий... [жыдала?
Катеринко моя одненька,
Кньигинечко моя пишненька!

Ци тут було тобі вузко, ци шо,
Шо ти си у таку маленьку хатку
[замкла!
Йийй йийй йийй йийй йийй...
Зазулечки мут кувати,
Я тебе буду визирати,
Тебе ни буде видати...
Шо ти си у таку хатку замкла,

Щоби в ню вітрець ни завіяв,
 Сонечко ни загірло,
 Щоби ў ню я ни заглядала!
 Катеринко моя срібненька,
 Зауулько моя пишненька,
 Потіхо моя одньєнка!
 Я тебе одну мала —
 Я тобі старостіў виднала,
 Я тобі на весіль фантічко старала..
 Катеринко моя срібна —
 Роздуко моя вічна...

Шо ти собі таких весіль загачала
 [сумненьких —
 Шо ти собі таких старостіў при-
 [клвала пишненьких!..
 Ийййй ййй ййй ййй ййй.
 Чуму ти хоть кілька рочок ни за-
 [чкала,
 А така молоденька собі віночок
 [поклала...

Потіхо моя одньєнка,
 Зауулько моя пишненька,
 Душко моя срібненька!..
 Ти мені хатку веселила,
 Ти мені подвір'ячко украсила,
 Ти свого братчика забавляла..
 Хтож мене тинер розвесели,
 Хтож мене сумненьку потіши,
 Хтож дьдичка потіши?
 Ийййй ййй ййй ййй ййй!
 Ти мені ўже послужила,
 Ти мені ватерку ваклала,
 Ти мні водиці принесла,
 Ти мені дривець навосила..
 Катеринко моя срібненька,
 Катеринко моя одньєнка!..
 Ти ўже мні ватерку ни накладеш,
 Ти ўже мені водиці ни ўнісеш,
 Ти ўже мні дривець ни принесеш,
 Їсточки ни приставиш..
 Иййййй ййй ййй ййй...

Тибє мут си товаришки догадувати,
 За тобою мут си ўчитіль допиту-
 [вати,
 Чуму межи діточками Катеринки
 [ни видати!..
 Такої ўже пишненької,
 Такої пїкавенької ни буде..
 Так йисє си борю книжечки нау-
 [чила читати,
 Так йисє борю листочки ўміла сна-
 [сувати,

Катеринко, моя срібненька,
 Потіхо моя одньєнка!..
 Ой ййй ййй ййй ййй!
 Ти така йшла до школи веселенька,
 Єк до рідної мамки,
 До рідного дьдичка..
 Ти казала, шо учтіль чєжний,
 Шо учтіль ни бїє..
 Катеринко моя срібна,
 Катеринко моя дорога..
 Я тої днини тобі казала,
 Аби ти до школи ни йшла,
 Аби ти си дома лишила..
 А ти ни хотїла мене послужати.
 Ти казала, шо учтіль ме сварити..
 А я була учтіля ўпросила,
 Шо тибє.. шїжечка болїла..
 Ййй ййй ййй ййй ййй..
 Єк ти умирала, ти за ўчитїля
 [згадувала,
 Ти си питала, шо за тебе ўчитїль
 [говорьє..
 Ти си до школи проєсла..
 Иййййй ййй ййй ййй!
 Ой устанько, Катеринко, устань —
 Подви си, прийшли учтіль за
 [тебе знати,
 Прийшли за тебе розпитати..
 Поливи си єк їм за тобою банно,
 Шо ти си ўже ни засьмійниш,

Шо ти ни заговориш...
 Я тебе одну мала,
 Я тебе як вірочки виглядала.
 Шо ти си, Катеринко, нагнівала,
 Шо ни хочеш говорити...

Ци ти си своїм комороў згопо-
 [рила...

Коби ти мині вид твої комори
 [ключики віддала,
 Я би в твою комору шо днини за-
 [гляддала...

Катеринко моя срібненька,
 Катеринко моя пишненька!
 Йиййй йий йий йиййй!

Шож ти мені такого жылю заў-
 [дала...

Я си на світку ни сподівала,
 Шоби я тобі так борзо вярпдочку
 [дала,

Шо ти си у таку сумву доріжечку
 [забрала...

Коби я знала, коли ти віттиў си
 [вернеш,

Я би тобі ворітця розклала
 Дверці свої утворила,
 Дверці бих ти утворила, істочки
 [зварила...

Катеринко моя срібненька,
 Книгине моя пишненька,
 Потіхо моя однинька!
 Ой йийй йий йийй йиййй...

Я ўже тебе ни взру, аних куда
 [ходила...

Ні ў садочку на листочку,
 Ні у травини на росини,
 Ні на кождім поступочку.
 Люцькі діти будут си до школи

[зврати,
 Я си буду свої Катринки здога-
 [дувати,

Я си буду дрібними слізками за-
 [дивати...

Ти ўже д мині ни прийдеш,
 Ти ўже грийцарик на жошт ни
 [запросиш...

Коби ти віттиў до мене дрібне
 [листочко слала,

Аби дьидик і мамка за тебе знала...
 Ой, устанько, Катеринко, устань,
 Подиви си єкий дьидик ходи за-
 [журенийй,

Єкий він зѣсмучынийй...

Хтож нас тпер потіши,
 Хтож нам хатку розвесели?

Ой смертчко, нивірочко,
 Ой смертчко погана!

На шо ти ў мене Катеринку взяла?
 Чуму я тебе ни ўблагала,

Шоби ти мене борше взяла,
 Шоби я свою Катеринку таку ни
 [виділа!..

Оййийй йийй йийй йиййй...

Катеринко моя срібненька,
 Книгине моя пишненька,
 Завулько моя дорогенька...

Ой устанько, Катеринко, устань —
 Заговори хоч одно словечко!

Ти така ни була,
 Шоби ти так довго ни говорила...

Чим я тебе нагнівала,
 Шо ти ни хочеш заговорити?
 Чим би я тебе перепросила?

Катеринко моя дорога,
 Розлуко моя вічна...
 Ой смертчко нимилосерна,

Ой смертчко погана!
 Чуму ти така нвўважна?
 Йиййй йийй йийй йиййй...

Люди вспокоюють голосільницю:

„Цять уже, Йвдо, цять, буде ўже того, шьн можеш в жілю розболіти си, триба було Богу — то собі ўзьвіў“. — „То шьн датица, нивинне, она ўже дес даўно в агіілами си бави“. — „Добро, шо малим умерло, ни буде бідувати на сім світі“. — „Та бо говори, йві жьль: ни рік — два тай уже мала послугу, до чога шьн одну мала і тої си повбула“. — „То було найпшійше межн ўсьмн дїтьмн, а таке біленьке ек паньке“. — „Нибіжка, дай ї боже царство, хоць она й так шаслива, ўсе була веселá, а такий рух екїйс мала ў собі, шо була нікби ни поспідла спокійно“. — „Они в мойов обі ходили собі до школи. Я була раз екс у школі, то ўни собі разом сиділи у пирпній лаўці коло самого ўчитіля. Видиш, Марічко, нима ўже Катеринки, ни будеш мати в ким ходити до школи“. — „Е, шо ўно знайт! ўно шьн дурне, она молодша шьн від тої, шо ўмерла, її шьн ни чьне було бути ў другій класї“.

Їбабе за Магурю, записав у часі похорону Михайло Кузьмак, учитель.

19. Доню моя, рибко моя! Куди ти від мене забіраї ся? На кого ти мене покидаїш? Хтож мене на старість доглядати муть? Звідки я тебе буду виглядати? Прильнь до мене в гості хоць на годиночку, хоць на хвилиночку, хоць возуленькою.

с. Петримане, Под. губ. Ушачь пов.

20. Княгипе моя любá,
Чи не було що тобі їсти,
Чи не було — де пробувати,
Що ти мене так облишила?
с. Білоусівка.

Я ж на тебэ надїяла ся,
Як на Господа Бога,
А ти мене лишила?

21. Моя дочечко!
Кули ж ти вибираєш ся
На всю ніч темненьку,
Дочечко моя!
Куди ж ти вибираєш ся
Проти піченьки смутненької?
Винницький пов. с. Сьомаки.

А яка ж зима завальна
Тобі стала на дорозі?
Куди ж ти вибираєш ся?
Такий холод та мороз!
А хто ж до мене защебече,
Як та пташечка весною?

22. Дочечко моя, голубко,
На що ти нас покидаєш?
Звідки ж тебе виглядати,
Моя дочечко мила,
Де нам тебе чекати?
Якої ж ти ямки забатта,

Моя дочечко мила,
Смутної та невеселої.
Ти ж казала, що зростеш
Та й нас забереш,
Казалась, шо приїдеш
Та нас забереш.

Дочечко моя, голубочко,
 А ти ж казала те тобі дати,
 А ми не знали, що тобі дати,
 Що ти будеш вмирати.

с. Сьомаки, Вия. пов. на Под.

23. Дочко моя, господине моя, швачко моя, порадице моя, прядко моя! Якої ти собі хаточки забажала смутної та не веселої! Чи тобі-ж тут не було де бути? Де я твою работоньку знайду, все буду тебе споминати. Як буде зозуленька кувати, то я буду її питати: „Чи не бачила донечки?“ Людські діти будуть віддаватись, а моє серденько на шматки буде краятись. Як привідуть святки, то людські діти будуть гуляти та вбиратись, а я буду слізьми обливатись.

с. Молодецьке, Київ. губ. (Києв. Стар. т. XX. Ящурж).

24. Моя донечко, моя тополечко, моя донечко, моя маківочко, моя донечко, моя роже повная! Як же ти зацвила і скоро отцвилась і обспалась... Відкіля мені тебе ожилати... і т. д.

Монастирщина, Ніжин. пов. Черниг. губ. (Этн. Об. кн. 38. № 9).

25. Доюю моя, голубочко, да куди-ж ти од мене одражаєс ся?.. Да чи тут же тобі надоїло жити на білому світі? Да чогож тобі тудя захотїлось? Да там же хаточка смутная да невеселая, темная, та невидная; да там же соловейки не щечечуть, і зозульки не кують. Доничко моя, перепелочко, куди ти полетїла?.. Хто-ж мнї тепер будить ділечко робити так, як ти робила?.. Да ти-ж було що робини, да я й очей не посилаю; да як мнї тепер без тебе остатись?.. Да промов ти мнї хоть словечко, дитино моя. За що ти на мене розгївала ся?.. Да чужї діти гуляти муть, а тебе й не буде. А я буду ходити, да тебе питати, чи не бачили люди. Вони скажуть: ми бачили, да вже на тім світі. Що-ж мнї робити, моя дитино, без тебе в світі?.. Дитино моя, картини моя, да куди ти одражаєс ся, мене покидаєш нещасну? Доничко моя, ткаличко моя! Да хто-ж мене буде тепер поражати, як ти будеш в сврїї землі лежати.

г. Ніжин, Черниг. губ. (Этн. Об. 38, № 5).

26. Моя дитивочко, моя родивочко, моя пташечко, і моя кошашечко, і моя роза повная, і моя роза червоная, і моя ягода повная і мій цвіточок, і моя крашаночко! Да як весна настає, да виїду я у садочок, да і цвіточки цвитууть, да і пташечки поють; і як люде ожидають, як первий цвіточок росцивтеця, і всі радуєця, і всі веселяця, і одво другого прививає і показує, який же це первий цвіточок хорощий! О так, моя донечко, діждем ми правника Світлого Воскресенія, як дождидаєм первой

крашавки, одно другому показуєм: чи гарна, чи гарна крашавка? Так ти була мені, доню, а тепер позаростали твої стежки-доріжки, де ти ходила; а тепер поїду я тільки у зелений садочок, да вирву я кленовий листочок, да прикрию я своєї донечки слідочок, щоб і вошулі не кували, щоб і пташечки не летали, щоб моєї донечки сліду не істоптали. Ох, мабуть я, мабуть я марно все слова свої трачу, да поїду, сяду край могилки да гірко заплачу.

м. Монастирщина, Ніжин. пов. Черниг. губ. (Этн. Об. 38, № 16).

27. Донечко моя, фіялочко моя, відкіль буду тебе визирать, відкіль буду виглядять?.. Да чужі дітки бігають, да гуляють; да чужі матері глядять да радють, а я тоскую, досадую, своєї дитини не важаю.. Шо вже стежечки і доріжечки позаростають, мою дитину люде позабувають.. І примай же мене до себе, пригортай, я вже ж тут нажилась і нагорювалась.

с. Березанка, Ніжин. пов. Черниг. губ. (Этн. Обзор. 38, № 18).

28. Моя донечко, моя й правдочко! Моя донечко, моя й вишенько, моя щеночко, моя й родиночко, моя дитиначко? І чого-ж, моя дитиначко, од мене отдаляеш ся? Чого ти на мене так розгнівалась? Примай і мене до себе, щоб я не горювала і не скиталась.

Луб. пов. Полт. губ. (Мил. № 74).

29. Моя дитиначко, моя голубочко! Моя шваченько, моя й пряшечко, моя й прачечко! Хто-ж тепер буде на олоновку ходить і бідлячко мить? Моя й дочечко, моя й коханочко, моя й дочечко, моя й папаявочко! І кого-ж я тепер буду кохати? ким я буду вішатись, як тобою вішталась? Та зашуліж куватимуть, а соловейки щебетатимуть, а я вийду водичі брати, та зузульніки питати: Ти зузуленько, моя й голубовько, чи ти не бачила моєї дочечки? чи не йшла, чи не йкала до мене в гостовьки? Та дівчата-ж гуляють і пісеньки співають, а моєї дочечки не має.

Луб. пов. Полт. губ. (Мил. № 75).

30. Моя дочко, моя голубочко! Моя дочко, моя коханочко! Моя швачко, моя й прачко! Моя іскальнище, моя й вимітальнище, моя й помічниця! Коли-ж ти до мене прибудеш у гості? Коли-ж ми побачимось, коли-ж ми порадимось? Як би-ж я знала, я-б тобі віконечка і дверечка одчиняла і стежечку промітала, моя дочко, моя павочко! Моя дочко, моя зузуле! Яку ти мені звістку подаватимеш? Чи ти кувати, чи ти щебетатимеш? Чи тебе виглядять з поля, чи тебе з моря? Чи з високої могилки, чи з далекої України?

Луб. пов. Полт. губ. (Мил. № 26).